О четвертій влітку — благодать!
Ще продовжується сон кохання,
Видихає на гаї світання
Пахощі вечірніх свят.

Де сіяє сонце Гесперід,
На величній гомінкій будові
Вже заметушивсь теслярський рід,
Засукавши рукави байкові.

Теслярі у моховій пустелі
Зводять пишні вигини склепінь,
Де всміхнуться розкішшю оселі
У фальшиву далечінь.

О Венеро! Для Робітників,
Підданих владики Вавілону,
Любих кинь своїх чоловіків,
Що в душі несуть корону.

О Владарко Пастухів!
Дай вина хильнути теслям гідним,
Щоб вони не вибились із сил,
Доки в море не ввійдуть опівдні.

Переклад В. Ткаченка